

Toporzékolni, kiabálni, sírni

András nem akar elmenni a harmincéves osztálytalálkozóra. Otthon ül, tévézik. Nem érdekli a műsor, de hét óra. Hét órakor mindig tévézik. Valami régi melodráma megy. András utálja a melodramákat. Túlzó zene, túlzó színészi játék, túlzó érzelmek. Nem érzi őket valóságosnak. A feleségének tetszene, illik az érzelgősségéhez.

Gyakran néz az órájára. Nemsokára nyolc, elindulhat az esti sétájára. Körbe a blokkon, rá a főútra, át a hídon, két kör a parkban. Aztán vissza. Egészen kilencig sétál. Utána fürdés fél tízig. Alvás. Reggel hatkor kelés. Mint minden nap. Felesége benyit a szobába. András nem néz rá.

- Nem indulsz? – kérdezi a felesége.
- Nem – feleli András, és felveszi a hangerőt.
- Nézzük együtt? Olyan régen néztük együtt a tévét!
- Nem szükséges.

A felesége pár pillanatig némán áll a bejáratnál. A kanapéhoz lép, leül András mellé. Fejét a vállára hajtja, pár perc, és könnyezni kezd. Két szerelmes csókolózik a tévében. Hegedű, villogó fények. András megméri a pulzusát. Átlagos. Arrébb húzódik a kanapén. Nem szereti, ha sírnak mellette. A feleségét se szereti. Már aznap nem szerette, mikor megkérte a kezét a mosodában. De ezt szokták csinálni az emberek. Megházasodnak. Nem akart különködni.

- Nyolc óra, indulhat sétálni. Feláll, a bejárati ajtóhoz megy.
- Menj el a találkozóra! – szipogja a felesége.

András megfordul. Nézi a feleségét. Egyedül ül a kanapén, szeme könnyes. Megszánja.

Pár pillanat múlva az utcán sétál. A mentősnéknél tanult meg gyorsan öltözködni. Riasztás, húsz másodperc, és az utcán száguldoztak. A mappára gondol. A mappa, a telefonjában, a galériában, alulról a harmadik sárga ikon. Egyszer végignézte. Százharminckét kép.

Hamar odaér a találkozóra, olcsó kocsmá a külvárosban. Az órájára néz. Negyvenöt perce van. Fürdés. Alvás. Reggel hatkor kelés. Osztálytársai arcán meglepettséget olvas le. András jó emberismerő. Feleségéről is tudja, mikor mit gondol. Tudja, hogy boldogtalan, de nincs kedve vigasztalni. Leül a többiek közé, válaszol néhány kötelező kérdésre, aztán kikerül a társalgás középpontjából. A többiek felnevetnek. Ő az első riasztására gondol. Részeg egyetemista. Elaludt a síneken, a vonat darabokra szaggatta. Ő fotózta le a testrészeket. Első képek a sárga mappában.

Egyik osztálytársa azt tanácsolja, hogy játsszanak. Az ajánlást lelkesedés fogadja. Párokra oszolnak. Adott téma, egy perc beszélgetés. Csere, új pár, új

téma. András jól tud társalogni, ha muszáj. Tudja, hogyan kell elkezdni a beszélgetést, tudja, hogyan kell kihátrálni belőle. Kamaszkorában színész akart lenni, innen jött a képessége.

Fél óra után elunja magát. A bárpulthoz ül. Piri követi, leül mellé. Piri volt András első barátjáné tizennyolc éves korában. A játék során András látta, hogy Piri percekig őt nézi. Gimi alatt jöttek össze. András érettségi után mentősnek állt, egyik este összevesztek. András végignézte a mappát. Két hét múlva szakítottak. Piri arca nem változott. Fiatalos, főleg a szeme. Mesél Andrásnak, kétszer vált, élettársával él. András látja, hogy boldogtalan. Apró jelek, mint a feleségénél. Úgy tesz, mintha figyelmesen hallgatná, valójában az óráját lesi a megfelelő pillanatokban. Tíz perc. Séta. Fürdés. Alvás. Reggel hatkor kelés.

Piri kihívja őt a kocsmá udvarába. Leülnek egy bokor mellé. András örül, már nem kell visszamennie a többiekhez. Piri András vállára hajtja a fejét. András érzi magán Piri szívverését, hallja, hogy suttog neki valamit. Nem figyel rá. A pulzusát méri. Átlagos. Pedig most kéne sírva összeölekezniük. Mint a tévében. Túlzó zene, túlzó fények, túlzó érzelmek. Toporzékolás, kiabálás, sírás. Szenvedély, semmi értelem. András tizennyolc éves korában sírt egyszer Piri miatt. De nem emlékszik, milyen volt.

– Milyen szép az ég! – mondja Piri. – Mint harminc évvel ezelőtt, abban a parkban. Emlékszel?

– Igen.

– Bár újra lehetne kezdeni mindent fiatalon. Veled.

András nem felel. Az óráját nézi. Még öt perc.

– Gyönyörűek a csillagok! – sóhajt Piri.

András felnéz az égre. Végtelen fehér pont. Meglát egy pirosat is. Repülő.

– Utálom a repülőket.

Piri arcáról eltűnik a mosoly. Sóhajt.

– Én is utálom őket András. Én is.

Piri felemeli fejét András válláról. Feláll, némán nézi Andrást, majd visszamegy a kocsmába. András fél perc múlva az utcán sétál. Végig a főúton, balra a harmadik ház. Be az ajtón, fel a lépcsőn, jobbra a második ajtó. Fürdés. Alvás. Reggel hatkor kelés.